

LIST PASTERSKI Metropolity Przemyskiego na Adwent 2019

Oto wielka tajemnica wiary!

*Chodźcie, wstąpmy na Górę Pana, do świątyni Boga Jakuba. Niech nas nauczy dróg swoich, byśmy kroczyli Jego ścieżkami*¹. W ten sposób prorok Izajasz zapowiedział wielką procesję narodów na świętą Górę Syjon, która ma stać się centrum przyszłego Królestwa Bożego, realizowanego w Kościele. Ten fragment z Księgi Izajasza, czytany każdego roku w pierwszą niedzielę Adwentu, ma nam uświadamiać potrzebę podejmowania, ciągle na nowo, wysiłku zmierzającego do poznania Bożego planu zbawienia. W nowym roku duszpasterskim, który dziś rozpoczynamy, możemy interpretować to wezwanie jako zachętę do kontemplacji Eucharystii.

Sakrament ten, jak powtarzamy podczas każdej Mszy świętej, to wielka tajemnica wiary. Jan Paweł II w encyklice o Eucharystii² uczy nas, że zawiera ona niezatarty zapis męki i śmierci Pana Jezusa. Nie jest ona tylko przypomnieniem czy przywołaniem tego wydarzenia, lecz jego sakramentalnym uobecnieniem. Jest ofiarą Krzyża, która trwa przez wieki.

*Kościół otrzymał Eucharystię od Chrystusa nie jako jeden z wielu cennych darów, ale jako dar największy, ponieważ jest to dar z samego siebie, z własnej osoby w jej świętym człowieczeństwie, jak też dar Jego dzieła zbawienia*³. Słowa św. Jana Pawła II, którego setną rocznicę urodzin będziemy wspominać w 2020 r., zachęcają nas przede wszystkim do wdzięczności Panu Bogu za ten niezwykły dar. Jednocześnie są wezwaniem do tego, by pogłębiał się nasz związek z Chrystusem Eucharystycznym.

Ma nas do tego zachęcić i pomóc nam w tym nowy, trzyletni program duszpasterski, który będzie poświęcony Eucharystii rozumianej **jako tajemnica wyznawana, celebrowana i przeżywana**⁴. Program ten będzie nosił wspólne hasło *Eucharystia daje życie*. Pierwszy rok pracy duszpasterskiej będzie realizowany pod zawołaniem **Wielka tajemnica wiary**, drugi rok pod hasłem *Zgromadzeni na świętej wieczerzy*, zaś w trzecim roku będziemy rozważać potrzebę dawania świadectwa w myśl hasła *Posłani w pokoju Chrystusa*.

Przed nami wiele pokoleń i wielu ludzi wchodziło na *Górę Pana*, także po to, by zbliżyć się coraz bardziej do prawdy o obecności Chrystusa w Sakramencie Ołtarza. Korzystajmy z dorobku naszych przodków, uczmy się od naszych Świętych i Błogosławionych, studiując i naśladowując ich postawę wobec tajemnicy Eucharystii. Pokorna, gorliwa i wierna pobożność eucharystyczna jest pewną drogą prowadzącą do świętości.

W pierwszym roku naszych eucharystycznych rozważań, przywołajmy postać i świadectwo przemyskiego kapłana, bł. ks. Jana Wojciecha Balickiego. Według tego wspania-

¹ Iz 2,2-3a.

² Jan Paweł II, Encyklika *Ecclesia de Eucharystia*.

³ *Ecclesia de Eucharystia*, n. 11.

⁴ Por. Benedykt XVI, Adhortacja apostolska *Sacramentum caritatis*.

łego Człowieka o wielkim sercu, wykładowcy teologii dogmatycznej w przemyskim Seminarium Duchownym, fakt ustanowienia Najświętszego Sakramentu jest wielkim dowodem miłości Boga do każdego człowieka. Ofiara Chrystusa to *cud nad cudami, który ma się powtarzać do końca świata*. To Chleb dający życie wieczne, który jest konieczny dla podtrzymywania i rozwoju naszej duszy tak, jak dla bytowania doczesnego potrzebny jest pokarm fizyczny. Ważne jest zatem to, byśmy go przyjmowali świadomie i godnie, w stanie łaski uświęcającej, wierząc w rzeczywistą obecność Chrystusa pod postacią chleba. Według ks. Balickiego, ważnym środkiem wzrostu duchowego jest również adoracja Najświętszego Sakramentu. Adoracja winna być wpatrywaniem się w Chrystusa, nawet bez wypowiedzania słów. Trzeba jedynie otworzyć swe serce na Boga i trwać przed Nim w skupieniu⁵. Dbając o szerzenie kultu Najświętszego Sakramentu w diecezji, bł. ks. Jan postarał się o wprowadzenie w katedrze przemyskiej wieczornego nabożeństwa przy wystawionym Najświętszym Sakramencie. Sam wiele godzin spędzał w kaplicy seminaryjnej na adoracji Chrystusa Eucharystycznego.

To zapatrzenie w Chrystusa prowadziło ks. Jana Balickiego do ofiarnej służby bliźniemu. Ucząc się od Miłości utajonej w Najświętszym Sakramencie, z szacunkiem podchodził do każdego człowieka potrzebującego pomocy duchowej i opieki charytatywnej. Umiał dostrzec w bliźnim, zwłaszcza potrzebującym pomocy, brata, siostrę, samego Chrystusa. Podejmował chętnie służbę w konfesjonale i otaczał opieką ludzi potrzebujących i odrzuconych, żyjących na tak zwanym marginesie życia społecznego.

Patronem kolejnego, drugiego roku duszpasterskiego będzie św. Józef Sebastian Pelczar. Będziemy wówczas patrzeć na Eucharystię jako tajemnicę celebrowaną. Św. Jan Paweł II podczas kanonizacji św. Józefa Sebastiana Pelczara 19 maja 2003 r. powiedział o nim, iż *swoje oddanie Chrystusowi pojmował nade wszystko jako odpowiedź na Jego miłość, jaką zawarł i objawił w sakramencie Eucharystii*. Rzeczywiście, bp Pelczar uważał, że *nie ma sprawy świętszej i korzystniejszej, jak Msza święta, w której Pan Jezus ponawia w sposób bezkrwawy Ofiarę krzyżową i przyswaja nam jej owoce. Wierni mają uważać sobie za najwyższy zaszczyt i niewysłowione szczęście, iż mogą słuchać Mszy św.*⁶.

W trzecim roku cyklu duszpasterskiego poświęconego Eucharystii będzie nam patronował bł. ks. Bronisław Markiewicz. Jako przemyski kapłan, a później założyciel zgromadzeń michalickich, nieustannie wpatrywał się w Jezusa obecnego w Najświętszym Sakramencie. Uważał, że jego powołaniem jest zachęcanie wiernych, dzieci i młodzieży do uczestnictwa we Mszy świętej, do częstego, choćby codziennego przyjmowania Komunii św. i do częstej adoracji Najświętszego Sakramentu. Starał się kształtować w sercach cześć i miłość do Jezusa Eucharystycznego. Pisał m.in.: *Pan Jezus w Najświętszym Sakramencie zasługuje na cześć najgłębszą i na uwielbienie największe, bo jest Stworzycielem, Panem i Zbawcą naszym, bo umiłował nas miłością najtkliwszą i nieskończoną*.

W *Zapiskach Życia Wewnętrznego* ks. Markiewicz zanotował: *Najwyższa czynność moja Msza święta: już większej godności na świecie nie osiągnę, ani nawet w niebie... Biada temu kapłanowi, który sobie cokolwiek innego wyżej ceni...; Msza święta centrum życia mego. W niej mogę najlepiej podobać się memu Panu i najwięcej dla chwały Jego*

⁵ Zob. Zapiski z codziennych rozmyślań, 1-3 listopada 1946; 5-6 kwietnia 1947, w: Szkice codziennych rozmyślań, s. 533; 563.

⁶ Św. Józef Sebastian Pelczar, Doskonałość chrześcijańska, t. 2, Przemyśl 1912, s. 297.

uczynić: przez Komunię i ofiarę...; Mam Cię, Jezu, codziennie piastować, spożywać i drugich karmić Twoim Ciałem...⁷.

Drodzy Bracia w powołaniu kapłańskim, drodzy Siostry i Bracia, drodzy Członkowie instytutów życia konsekrowanego, drogie Dzieci, droga Młodzieży! *Chodźcie, wstąpmy na Górę Pana, do świątyni Boga Jakuba! Niech nas nauczy dróg swoich, byśmy kroczyli Jego ścieżkami!*⁸ Weźmy ze sobą Pismo św. i Katechizm Kościoła Katolickiego. Dokładajmy usilnych starań, by całym sercem, umysłem i duszą poznawać tajemnice Eucharystii. Mamy do tego okazję codziennie i przez całe życie! W przepowiadaniu duszpasterskim, a więc podczas katechezy i głoszenia Słowa Bożego w homiliach starajmy się lepiej poznać i zrozumieć obrzędy liturgiczne. Dbajmy o świadome i głębokie przeżywanie każdej Mszy świętej. Zgłębiajmy tajemnicę Eucharystii na kolanach podczas częstych adoracji Najświętszego Sakramentu.

Pamiętajmy, że Eucharystia to niezwykle dar powierzony nam przez Zbawiciela, *aby w niej na całe wieki, aż do swego przyjścia, utrwalić Ofiarę Krzyża i tak umiłowanej Oblubienicy Kościołowi powierzyć pamiątkę swej Męki i zmartwychwstania: sakrament miłosierdzia, znak jedności, węzeł miłości, ucztę paschalną, w której pożywamy Chrystusa, w której dusza napelnia się łaską i otrzymuje zadatek przyszłej chwaly*⁹.

Każda Msza św. jest **żywym wspomnieniem** – **pamiątką** wydarzeń z życia Jezusa, szczególnie tych z Wieczernika, Kalwarii, poranka Zmartwychwstania oraz dnia Pięćdziesiątnicy – Zesłania Ducha Świętego.

Eucharystia jest także **ofiara**, którą Chrystus przekazał Kościołowi. Ofiara ta trwa i wciąż się uobecnia¹⁰. Istnieje mistyczna, autentyczna łączność między ofiarą Wieczernika, Krzyża i każdego eucharystycznego stołu. Przez tę ofiarę, co wyznajemy w *II Modlitwie eucharystycznej*, dokonuje się nasze pojednanie z Bogiem. Jest to nasza wspólna ofiara, którą przyjmuje Bóg Ojciec wszechmogący.

Samo ustanowienie Eucharystii miało miejsce podczas **uczty paschalnej**, w czasie której spożywa się baranka paschalnego¹¹. W przypadku Mszy św. uczta ta łączy się z przyjmowaniem niezwyklego pokarmu, którym jest rzeczywiste Ciało i Krew Zbawiciela. Słowa Zbawiciela: *Bierzcie i jedzcie... Bierzcie i pijcie...* niech będą dla każdego z nas zawsze aktualnym zaproszeniem do przyjmowania Komunii podczas Mszy św., zwłaszcza niedzielnej.

Coraz ściślejszy związek z Chrystusem Eucharystycznym oraz rosnąca świadomość znaczenia Eucharystii, rozumianej jako tajemnica naszej wiary, niech inspiruje nas i popycha do bycia apostołami tej prawdy.

Dla dzieci i młodzieży, na początku ich życia religijnego, niech pierwszymi nauczycielami i świadkami Eucharystii będą ich rodzice i dziadkowie, którzy w sposób sobie właściwy i trudny do zastąpienia sposób potrafią zwrócić uwagę na obecność Boga w Najświętszym Sakramencie. Obok rodziców, formację katechetyczną niech prowadzi owocnie

⁷ Ks. Bronisław Markiewicz, Zapiski życia wewnętrznego, z dnia 6 września 1875 r.

⁸ Por. Iz 2,2-3a.

⁹ Sobór Watykański II, Konstytucja o liturgii, 47.

¹⁰ Por. *Ecclesia de Eucharistia*, n. 12.

¹¹ Por. Wj 12,1-20.

wspólnota wiary, którą jest Kościół. Niech katecheza i inne formy duszpasterstwa pomagają dzieciom, młodzieży i dorosłym coraz lepiej poznawać prawdę o Eucharystii.

Drodzy Rodzice, Nauczyciele, Katecheci i Wychowawcy! Niech Wasze świadectwo i przykład życia eucharystycznego zachęcą młodych ludzi do aktywnego udziału w katechezie parafialnej i szkolnej, tak, by sami chcieli i potrafili poznawać tę wielką tajemnicę wiary jaką jest Eucharystia. W całym naszym duszpasterstwie, a więc w czasie głoszenia Słowa Bożego w homiliach, podczas katechezy, w pracy formacyjnej Żywego Różańca, Akcji Katolickiej, Ruchu Światło-Życie, Ruchu Apostolstwa Młodzieży, Katolickiego Stowarzyszenia Młodzieży i wszystkich innych wspólnot i grup duszpasterskich, starajmy się lepiej poznać i zrozumieć obrzędy liturgiczne, a przez to świadomie i owocnie przeżywać każdą Mszę świętą.

W duchu eucharystycznej więzi ze Zbawicielem, szczerze przepraszajmy Go za niegodne i świętokradcze przyjmowanie Komunii świętej, a także za profanacje Najświętszego Sakramentu, do których dochodzi w atmosferze braku szacunku wobec tajemnic wiary katolickiej.

W efekcie ciągle na nowo pogłębianej wiary, niech coraz autentyczniej i szczerzej wybrzmiewają słowa wypowiedane przez nas podczas aklamacji, kiedy na proklamację kapłana *Oto wielka tajemnica wiary* odpowiadamy: *Głosimy śmierć Twoją, Panie Jezu, wyznajemy Twoje zmartwychwstanie i oczekujemy Twego przyjścia w chwale.*

Na trud wstępowania na *Górze Pana*, by zbliżyć się do poznania tajemnicy Eucharystii przyjmijcie z serca płynące błogosławieństwo: niech Was błogosławi Bóg wszechmogący, Ojciec i Syn, i Duch Święty.

✠ Adam Szal
Arcybiskup Metropolita Przemyski